

vativ Side ønsker Udvalg — med en Udvalgsbehandling, som først og fremmest bliver grundig og ikke blot hurtig —, saa er Grunden ikke den, at vi ikke sympatiserer med Forslaget og med dets bærende Ideer, men at vi, inden der skrives til Ratifikation, ønsker at være fuldt klare over dets juridiske Rækkevidde.

P. Munch: Ogsaa vi kan ganske slutte os til det Forslag, der her foreligger. Vi er særdeles tilfredse med, at man fra den danske Stats Side straks har kunnet afgive Erklæringen om, at Danmark er villigt til at betragte den retslige Afgørelse som en Forpligtelse, som man i alle Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Retstvistigheder, paa Forhaand er villig til at underkaste sig. Det er efter de foreliggende Oplysninger foreløbig kun 7 Stater, der har afgivet en saadan Erklæring; og saa vidt man kan se af samme Oplysninger, er det saaledes, at Sverige, der har ratificeret selve Traktaten, ikke samtidig har afgivet en Erklæring af samme Karakter som Danmark. Jeg vil derfor tillade mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, om han maatte være i Stand til at oplyse, hvorledes Forholdet her er for Sveriges Vedkommende, om der maatte foreligge for ham nogen Oplysning om, hvorvidt dette, at Sverige, saa vidt ses, foreløbig ikke har afgivet denne Erklæring, skulde være Udtryk for, at der i Sverige er opstaaet Betænkeligheder derved, eller det kun er Udtryk for, at man ikke har kunnet behandle denne Side af Spørgsmaalet saa hurtigt som den anden Side af Sagen, som man allerede nu har taget endelig Stilling til.

I Forbindelse med det Forhold, der her foreligger til Behandling, er der et andet Spørgsmaal, jeg gerne vilde rette til den højtærede Regering. I det Delegeretmøde, der fornylig holdtes, vedtoges en Opfordring til de forskellige Magter om indenfor to Finansaar ikke at gaa til nogen Forøgelse af Militærudgifterne ud over det Beløb, som er udgivet i det sidste Finansaar. Denne Opfordring fra Delegeretforsamlingen er senere fra Forbundsraadet sendt til de forskellige Stater med Ønsket om, at Staterne inden 1. Maj skal give Besked om, hvorvidt de er villige til at paatage sig en saadan Forpligtelse. Jeg tvivler ikke om, at man fra Danmarks Side er rede til at afgive en Erklæring af denne Karakter, og jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Udenrigsminister om, under hvilken Form man har tænkt sig en saadan Erklæring, om man mener, at en Erklæring af denne Art skal drøftes med og behandles her i Rigsdagen, eller den skal

afgives af Regeringen i Henhold til den almindelige Forstaaelse af Rigsdagens Ønske i saa Henseende, som Regeringen maa forudsættes at have.

Selve det Forslag, vi i Dag staar overfor, er af de foregaaende Talere blevet fremhævet som et Forslag af vidtrækkende Betydning, og fra vor Side ser vi paa det ud frasamme Synspunkt. Det er i de senere Tider hyppigt blevet sagt, at det Folkenes Forbund, der er skabt, foreløbig ikke har udrettet store Ting. Og hvis man tænker paa Forbundets Virksomhed til Ordningen af de foreliggende Stridspunkter mellem Staterne, tror jeg, man maa erkende, at dette er Tilfældet. Det store Opgør efter selve Verdenskrigen ligger i Hænderne paa de store Magter, der har ført Kampen, og Forbundet har i den Henseende kun kunnet øve en særdeles begrænset Indflydelse. Men en særdeles vigtig Ting er i fuld Gang fra Folkeforbundets Side, nemlig Skabelsen af Forbundets egen Organisation, Udviklingen af de Regler, hvorefter det internationale Samarbejde i Fremtiden skal foregaa. Et af de allervigtigste Resultater af Bestræbelserne i den Henseende er utvivlsomt den Ordning af Domstolen, vi i Dag staar overfor for Danmarks Vedkommende.

Men ved Siden deraf synes det mig, at man ikke bør glemme eller undervurdere, at Forbundet ogsaa allerede har udført et ikke ringe Arbejde for at tilvejebringe et Samarbejde mellem Staterne om Løsningen af en Række humane og sociale Opgaver. Af stor Rækkevidde har det Arbejde været, der under Ledelse af Nordmanden Frithjof Nansen er gjort for at hjemføre Krigsfanger fra de asiatiske Egne. Af stor Betydning er utvivlsomt ogsaa den Virksomhed, hvori en fremragende dansk Læge har taget fremtrædende Del, til Bekæmpelse af Sygdom, som har epidemisk Karakter, paa Grænsen af det gamle russiske Rige og det øvrige Europa. Og ikke heller tror jeg, man skal undervurdere de begyndende Bestræbelser for at yde i hvert Fald noget Bidrag til at lette Ordningen af Staternes vanskelige finansielle Forhold for Tiden. Ikke mindre Betydning tillægger jeg for min Del de Bestræbelser, der udgaar fra Forbundet for Skabelse af internationale Aftaler om Arbejderforholdene. Jeg maa paa dette Punkt slutte mig til den Beklæggelse, der er udtalt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (L. Rasmussen), af den Vrangvillie, hvormed de betydningsfuldste af disse internationale Forslag, paa Forhaand godkendte af Danmark, ikke desto mindre er blevet mødt her i Rigsdagen.